

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Μέσα από προσωπικά βιώματα και συναφείς μαρτυρίες

Πρωτοείδα την εκκλησία φωτισμένη με ηλεκτρικό, όταν πήγα στο Βόλο, στο Γυμνάσιο, σέ ηλικία δώδεκα χρονών. Μέχρι τότε ήξερα μιά εκκλησία μισοφωτισμένη από κεριά και λαδοκάντηλα, πού στίς συννεφιασμένες μέρες γινόταν ακόμα πιό σκοτεινή, αλλά και ιεροπρεπής. Τό ζήτημα, όμως, είναι, πώς εκείνο τό λιτό, τό εύλογημένο τό φώς, δέν τό ματασυνάντησα από τότε, γιατί ακόμα και σέ κείνη τήν παλιά μας εκκλησία εισέβαλε ό ηλεκτρισμός και παραμέρισε ό,τι τό σεμνό, τό πλούσια εύλογημένο, τό εύκατάλυκτο.

Άν έγγραφα τά παραπάνω, τό έκαμα έπειδή δέν έχω άλλο τρόπο νά αιτιολογήσω, και παράλληλα νά παρουσιάσω, τό πώς έγώ διδάχτηκα, ποιά είναι ή Έκκλησία, πρίν καταφύγω, άργότερα, στίς θεωρίες και στήν Πατερική διδαχή.

Έκείνος, λοιπόν, ό μισοφωτισμένος ναός, μου δίδαξε τί σημαίνει ή

Ἐκκλησία γιά μένα καί, φυσικά, γιά τόν καθένα, πού μέσα της βρῖσκει θαλλωρή, εἰρήνη, προστασία καί προπάντων ἐκείνη τή βεβαιότητα ὅτι ὑπάρχει, ὅτι ὑφίσταται ὡς ὕπαρξη, Πρόσωπο, Παρουσία-Δημιούργημα τοῦ Θεοῦ στόν Κόσμο! Γιατί, ὅταν πιά βγεῖς ἀπό κεῖ, ὅπου καί νά σταθεῖς θά νοιώσεις τόν κατακερματισμό, τόν ὁποῖο σοῦ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνική-ἐργασιακή σου σχέση. Εἶναι, μέ λίγα λόγια, αὐτό πού λέει ὁ λαός: «γίνηκα χίλια κομμάτια»!

Ἀλήθεια, σκέφθηκε ποτέ κανένας τί μεγάλη δυστυχία εἶναι γιά ἕναν παπᾶ αὐτό τό καθημερινό μαρτύριο, ὅταν δηλαδή εἶναι ἀναγκασμένος νά διασπᾶ τόν ψυχισμό του σέ ἕνα πλήθος ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων; Πολλές φορές, κι' ἄς μέ διαψεύσει κάποιος γι' αὐτό πού θά πῶ, κατά τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας οἱ διασπάσεις εἶναι τόσες, ὥστε νά μήν μπορεῖς νά ψαύσεις τό μεγαλεῖο τῶν λέξεων, πού διαβάξεις, καί νά βρεῖς ἀπό κεῖ τό δρόμο πού σέ ὀδηγεῖ σιμά Του. Καί εἶναι τόσο κοντινός, τόσο λυτρωτικός αὐτός ὁ δρόμος, πού δέν τό ξέρω γιατί τόν ἀποφεύγουμε, σκοπό βάζοντας νά προβάλλουμε ὅσο γίνεται καί πιό πολύ τόν ἑαυτό μας. Γιατί, αὐτό;

Φυσικά, ἐδῶ τό ξέρω πώς θ' ἀντιμετωπίσω τίς αἰτιάσεις κάποιων, πού ἐπιμένουν ὅτι δέν συμμετέχουμε στό ἱερό Μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας... Ἀλήθεια, πόσοι ἀπ' αὐτούς δέν βρέθηκαν στό κατῶφλι τῆς ἀδυναμίας νά συγκεντρωθοῦν, γιατί πολλά καί ποικίλα προβλήματα, οἰκογενειακά, προσωπικά, ἐνοριακά, κ.ἄ. ἔχουν ἀνεβεῖ καί σφίγγουν ἐπίπονα καί ἐπίμονα τήν ψυχή;

Ὅμως ὁ λόγος μου εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία.

Στά σαρανταδύο χρόνια διακονίας μου διεπίστωσα, πώς τό δέσιμο τῶν πιστῶν μέ Αὐτήν, μέσῳ κάποιων τους ἐνεργειῶν-προσφορῶν, ὄλο καί ἐξατμίζεται. Θά ξεκαθαρίσω τά πράγματα μέ ὅσο γίνεται σταθερό καί εἰλικρινῆ τρόπο.

Πολλές φορές ἔχω γίνει μάρτυρας τῆς ἐπιδερμικῆς-ἐπιφανειακῆς θρησκευτικότητας, τήν ὁποία ἐπιθυμοῦν καί, σέ τελική κατάληξη, ἐμβιώνουν οἱ σύγχρονοι νεοέλληνες. Δέν ἀγαποῦν ἢ δέν τιμοῦν τήν Ἐκκλησία, ἀλλά χρησιμοποιοῦν τήν κάθε εὐκαιρία ἐκκλησιαστικῆς σύναξης καί πανηγύρεως, γιά νά προβάλλουν «τό ἴδιον θέλημα». Νά ποῦν, δηλαδή, ὅτι τιμοῦν τόν ἅγιο, ἀλλά οὐσιαστικά, αὐτό πού ἐπιθυμοῦν εἶναι τό νά τιμήσουν τόν ἑαυτό τους καί τόν ὄμιλο τῶν φίλων καί συνδαιτημόνων, πού ἔρχονται μόνο γιά τό τραπέζι καί τήν περι αὐτό εὐωχία...! Εἶναι ὅπως οἱ προσκυνητές στό Ὅρος ἢ στά διάφορα Μοναστήρια ἀνά τό Πανελλήνιο, πού πηγαίνουν μέ τό πρόσχημα(;), τό σκεπτικό(;), τήν διάθεση(;), νά δοῦν, νά ποῦν ὅτι πῆγαν ἐκεῖ, χωρίς νά κομίσουν μέ την ἐπιστροφή τους στά «ἴδια», ἄλλη ὠφέλεια ἐκτός ἀπό κάποια δῶρα

καί φωτογραφίες!

Σήμερα, λοιπόν, τά πράγματα έχουν πολύ διαφοροποιηθεῖ. Ἐτσι, οἱ μεγάλες γιορτὲς ἔγιναν εὐκαιρία διακοπῶν καὶ ξέφρενης διασκέδασης. Ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι τυπικός πιά. Χώρια πὺν εἰσπῆδησαν στὴ βιοτὴ τοῦ Νεοέλληνα καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ξενόφερτα καὶ ἐντελῶς καταστρεπτικά γιὰ τὴν συνέχιση τοῦ παραδοσιακοῦ τρόπου μετάδοσης αὐτῆς τῆς ὀλοκληρωτικά ὁμορφῆς καὶ γεμάτης ἀπὸ Θεοῦ Κληρονομιάς τῶν Πατέρων μας. Ἐτσι, λοιπόν, καθὼς ὅλοι τὸ βλέπουμε, τὸ ζοῦμε καὶ τὸ γενομάστε-δίχως καμμιὰν ἀντίδραση-παρατηροῦμε νὰ «εἰσβάλει» μέσα στὴν Γιορτὴ, πὺν εἶναι ἀφιερωμένη λ.χ. στὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ εὐπρεπῶς ψαλλόμενο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας «Προερτάσωμεν, λαοὶ Χριστοῦ τὰ Γεννέθλια», ἕνας ξενόφερτος «γέροντας» με σάκκο, μάλιστα, στὸν ὦμο του, γεμάτον παιχνίδια! Ὁ τᾶχα «Ἅγιος Βασίλης»!!! Ὁ Ἅγιος, πὺν ἔπαψε νὰ ἔρχεται στὴν «ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροनिὰ», ὁ ἀσκητικός καὶ λιπόσαρκος Ἅγιος, τοῦ ὁποῖου ἡ φιλανθρωπία δὲν ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕνα σακκὶ μὲ παιχνίδια, ἀλλὰ ἀπὸ Βασιλειάδες, ὅπου ἀναπαύεται ὁ ἀνθρώπινος πόνος καὶ γιατρεύεται.

Αὐτὰ βίωσα σ' ἐκείνη τὴν φωτισμένη μὲ κεριὰ καὶ λάδι ἐκκλησιά, χωρὶς μικρόφωνα καὶ καλλίφωνους ψαλτάδες ἢ μεγαλορήτορες παπάδες. Ἀντίθετα, ὅλα ἦταν λιτά, φτωχικά, γνήσια ὅμως, ὅπως ἦταν τὸ ζυμωτὸ τὸ πρόσφορο, τὸ νάμα ἀπὸ ντόπιο ἀμπέλι καμωμένο, κεριὰ φτιαγμένα στὸ δίπλα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ κελλί!

Αὐτά, λοιπόν, θεμελίωσαν τὴν πίστη μου στὴν Ἱερὰ Παράδοση καὶ διδαχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Πράγματα ἀπλᾶ, ὅμως Θεόσταλτα, ὅπως οἱ φωτεινὲς Παραβολὲς Του.

Ἐτσι ὁ λόγος τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου,

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία·

οὐ ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας·

ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, καὶ σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα·

εἰ δὲ καλέσει καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα»,

ὄλο καὶ ἀπλώνεται μέσα στὴν ψυχὴ μου, ὡς ἄλλη Σκέπη Ἁγία, ὡς ἀγκαλιά τρυφερὴ Μάνας πονόψυχης!

Σκόπελος

π. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός